

Ny bog om spontane aborter

Af journalist Anne Buur

Da 40-årige Christina Lassen-Andersen besluttede sig for at skrive bogen "Tabte drømme – kvinder og spontan abort,"

var det med et ønske om at bryde tabuet omkring tab, og åbne op for samtaler om det, der er svært. Undervejs ændrede hendes indstilling sig en smule. Christina er ikke længere overbevist om, at de kvinder der sidder midt i sorgen, har lyst eller overskud til at dele deres historie. Det har hun til gengæld selv, fordi hun har fået sorgen lidt på afstand, og i dag er mor til to børn. Derfor ser hun det som sin pligt at tale om spontane aborter og den sorg, der ligger i at miste. Det samme gør de 15 andre kvinder, der har valgt at fortælle deres historier i bogen.

Tårer og æselører

"En nat kl. 01.40 tikkede der en besked ind på Instagram fra en kvinde, som havde læst bogen. Hun fortalte, at den var fuld af tårer og æselører, for nu havde hun endelig fundet et sprog for sine følelser og tanker, så hun kunne forklare sin kæreste, hvordan hun havde det," fortæller Christina Lassen-Andersen.

Årsagen til at hun nævner lige netop denne besked, er fordi den rammer lige ned i det, hun ønskede at opnå med bogen. Nemlig at skrive til de kvinder, som har brug for hjælp og fællesskab i de mørke nat-tetimer, og når det hele er sorgfuldt og svært.

Christina og hendes mand mistede selv tre gange. Selvom de ikke kunne få økonomisk tilskud til psykologhjælp, så prioriterede de at opsøge en psykoterapeut med kendskab til ufrivillig barnløshed. Samtalerne med en professionel var nødvendige for dem, og

Christina ville ønske, at der var mere hjælp at hente til den psykiske del af forløbet. Hun oplevede, at der blev taget hånd om hende fysisk i forbindelse med den kirurgiske abort, men så snart hun var på benene igen efter operationen, blev hun sendt hjem. Psykisk var hun, og hendes mand, derfor overladt til sig selv, tanker og sorgen over at have mistet.

"Du er tvunget til at være utrolig stærk på et tidspunkt, hvor du faktisk ikke er det. Du skal selv opsøge viden og have overblik," siger Christina, som godt kunne tænke sig, at der blev fokuseret mere på det hele menneske, og mindre på at få folk til at passe ned i de rette kasser.

Jeg følte, jeg havde mistet et barn

Christina betroede sig i første omgang til sin familie og nære veninder. Selvom de ikke kunne forstå sorgen, fordi de ikke selv havde oplevet den, så blev hun mødt med en anerkendelse af, at hun befandt sig i en svær situation. Da hun senere involverede sine arbejdskolleger, mødte hun også her stor sympati.

Trods anerkendelse og sympati fra omgivelserne, så var der ikke noget, der ændrede ved, at Christina var rigtig ked af det.

"Jeg troede, at der var noget galt med mig, fordi jeg var så ked af det. Jeg følte jo, at jeg havde mistet et barn," siger Christina.

Med sin bog "Tabte drømme - kvinder og spontan abort" håber hun, at de kvinder, som har haft en eller flere spontane aborter, vil finde trøst i at vide, at de ikke er alene, og at det er okay at føle, som de gør. Udover bogen er det Christinas ønske, at de kvinder, og mænd, som har mistet og føler sig alene, lettere kan finde vej til en patientforening som LFUB, hvor de kan få professionel rådgivning og mødes med ligesindede.